

Lwowska Naukowa Biblioteka im. W. Stefanyka NAN Ukrainy. Oddział Rękopisów.

Zespół (fond) 4.

Zbiór rękopisów Biblioteki Baworowskich

Dział (opys) 1

1430. Byron Jerzy Noel, Giaur [tłumaczył A. Mickiewicz] (XIX w.).

STRONY NIEZAPISANE NIE ZOSTAŁY ZDIGITALIZOWANE

ЛЬВІВСЬКА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

ім. В. СТЕФАНІКА НАМ. УКРАЇНИ

ВІДДІЛ РУКОПИСІВ

4 (бав.)

Фонд _____

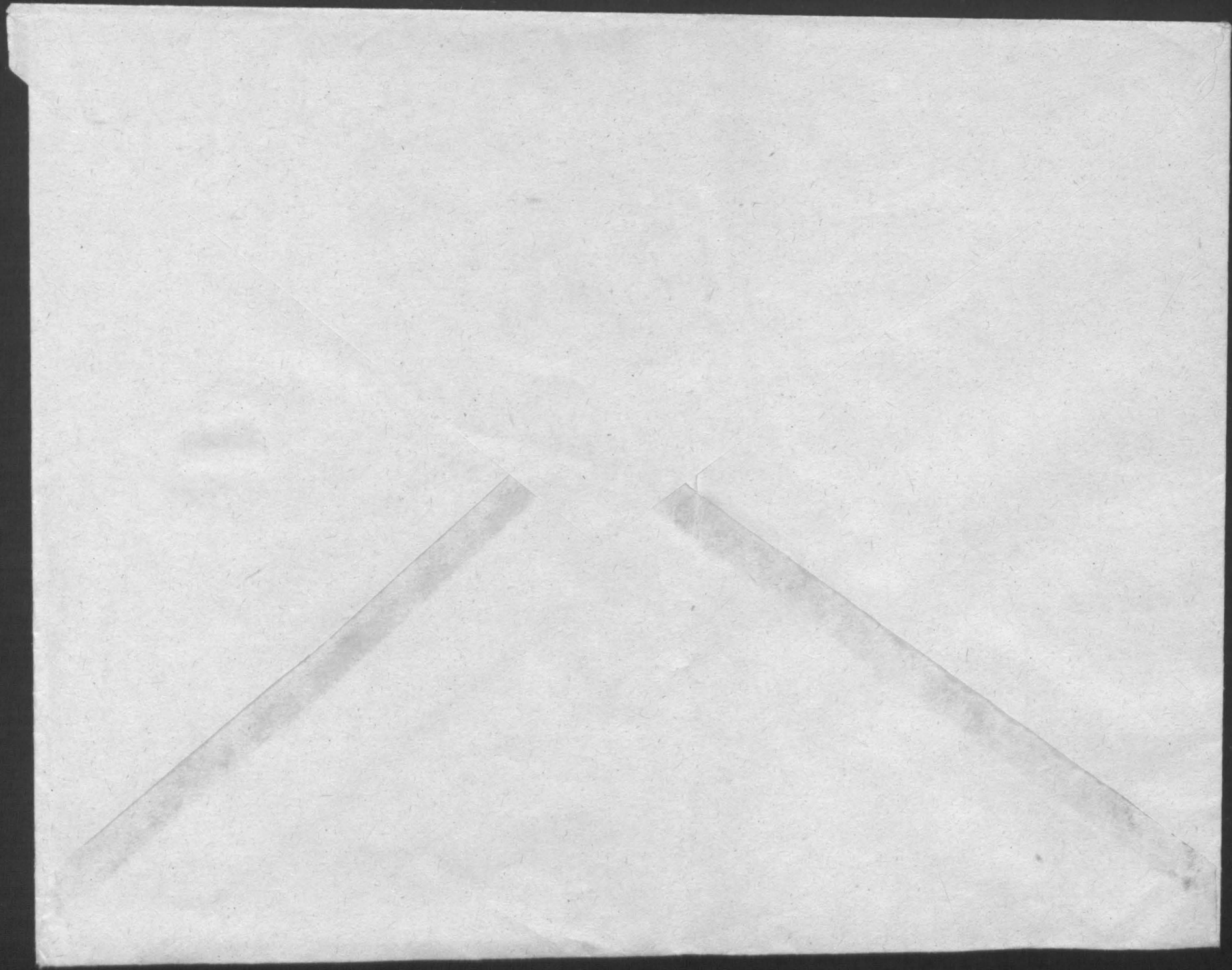
Опис _____

Справа _____

Папка _____

1

1430

ісче сонізі, сія фале,
Themistokla skate,
bo exotem bodzie

z gory patrząc na morza i smugi
Kaj pierwsza wita ładujące łodzie
Kiedyś się zjawi Themistokles drugi

Wypły sukcesywnie! w każdej porze roku
Harówno mite i sercu i oku,
Gdy was przychodzą z gór kolony wita
Wraz nagły urok i renie smu chwytła
z mysl podgrąka w dymy tajemnicze
Tu seklane morza cichego oblicza
Ma falach drobnych falk usmiechu dotkli
Gór okolicznych debija wleracholki
fliregące brzegów, z ktoromi tajemnie
Widzą się igrac rajskie wody wschodnie
Teści się wietrznych chwilowy perł biernie
z atamie sruży na mórce piasce
z leniecie brzegów przeniosie
Także w tym wietrze wonia i piana bota!
Tam na falk wietrzach u sciekaj komików
Styszek się roza fultanka flomilów
Tej brumia postwady kochankowie lesni,
Ona z rumienicem daiz, kuje ka priesni
Mierzna i fkeromna Kicłowa ogrodow
Nie tknieja wiotrom nie xnie dła od chładów
Niekrajac nawtych xim niebezpieczeństwa
Kwitnie swiadeością wlecanego panienstwa.

Balsamy których niebo jej udziela
W wódnym kadzielniku ku niebu odfręta,
Niebo wrażliwie co dzień jej wyciera
Świecnych kolorów swajego oblicza.
Tam w polu tyle jest kwiecica dla wianków
Tam w lasach tyle cienia dla kochanków
Tam groty dla nich cieszane umyślnie;
Dziś mórski zbrojca wte groty się cisnie,
I nocą z matką wstępuje galery
Ma bezpiecznego zegłownika stery.
Skoro miesiąc na ablyśnie pochoźnia,
Zabrzezi gitara morską przychoźnia,
Zbrojca swej rudy karax na dot, pędzi!
Zakryty cieniem nadbrzeżnych krawędzi
Zakacza statek, zdobytek rozdziela
Wrazek konających miecza piśń wesela.

Dziwna gdy krańca ten natura obrata
Na ogród bogów, i hojnie nan złata
Byle bogactwa piękności tak wiele
Jakby we własnym uakochana dziele
Dziwna! że dzieła własnego się raka,
I zis natura wpuszcza tu ertowicka!
Który odwieczny mitosnik zniszczenia
Ogród edencki na nowo wyplenia
I jako biny dzieł kwiecice wytłacza
Niopokropione znojami oracza
Ani z najazce ręki ogrodnika!
Tu kwiecice samo do kota wynika
Za tyle wdzięków za taką obfitosć
Uprasza bytko ertowicka o litosć.
Dziwna tu ziemia oddycha pokojem
A serce ludzkie chucha i rozbojem.

2

Coży kraje światła na nowo ogarnie
Noc namięgłości rządząca bezkarnie,
Patrzając myślących że tu zbuntowani
Wojsko aniołów zwalczyli strąceni,
I chorubinów trony dais przywłaszczają,
I tłum, który piekiel wyzionęta paszczą.
Tak fliczny kraj ten ojęczyła rozkosz,
Tak bryjski tyran co go dais pustoszy!

Kto na śmiertelnym oglądał postaniu
Piękne oblicze xazar po skonaniu
Nim dzień przeminął, pierwszy dzień nicostwa
Opłatni tradów i bolów jestestwa;
Nim śmierć ostatnim precisnieniem ręki
Kąta dżita rysy górze chronią się, ndzięki
Kto pomni twarz tę, anielfka, tagodna,
Tak zimno piękna, tak smutnie ~~zapadła~~ ^{zapadła}!
Zda się, w letargu zasypiać gło, boko?
Zda się być żywa, ? gdyby nie to oko!
Gdzie już nie świeci ni tra ni namiętność,
Gdzie mieszka zimna wieczna obojętność,
I fraszy widzów i serca im fluczi
I roku teupa w pada w ferce ludzi
Gdyby nie wrók nim pierwszy dzień i minie
Nim ta godzina, w tej jeszcze godzinie
Śmierć tak tagodnie niewidomie wtaśnie
Jej tyranstwa nikt zraru nie xgadnie!
Dais do tej swarzy Grecya podobna
Martwa od dawna lecz dotąd tagodna,
Jej widok wciąż jej wdzik do ter wrusza
Bo już piękności nie ożywia dmsza
Jej wdzik jest tylko uśmiech porostaty
Na chwoite w ustach co ducha oddaty.

A jej rumieniec chorowita krasa
która na trupich licach nieragasa
ostatni odbłysek zachodnich promieni
o się, wokół ruiny czerwieni
ostatnie cienie co sięgna nadzieje,
Iskra niebieska, która dotąd błęje
lecz już swej mitej ziemi nie rozgryje. —

Ojczyzno mężów nieamiętelnej chwaty
każda dolina każy wierzchołk twój skąty!
Jakże pamiętne, bo każde z nich było
kolebka, swobód, lub stawy mogiły,
Arko potęgi! dźwięc oręża tak mało
czyż tylko tyle po Tobie zostało?
Wstań niewolniku, podty, wstań na chwile
Kwiedź ten rozwór czy nie Termopile
Dy i duchów orlich wyrodzony ptakie
Ma kłoniwa gnieźdracy się głakie
Przypomnij narwy tych opók wyryny
Katoke, wyspy wyspy Salaminy!
Pomstań, te dawne zapomniane boje
Przygotawek je sobie to dziedziectwo swoje
Z popiołu przodków może wróg rozdomnucha
Iskra, zarodek ich wielkiego ducha,
A kto z was w boju żywota dokona
Wliczy swe imię pomiędzy imiona
Na których wzmiątkę, podchlebstwem pijani
Zwykli się, trzewie, zwykli dęce tyrani,
Kto z was ojczyznę z więzów niewybawia
Zginie, lecz tylko synom smętno wstawi
Stawy nadziei, ze stang się wolni
Rozewac' jarrmo i umierac' wolni. —

3

Mulka o wolność, gdy się raz zaczęła
Z ojca krwią, spada dziełem na syna
Ko rany wrogów zachwiana potęgą,
Skonczy zwycięstwem - Grecya jest zwyciężona;
W której wiekami floci napisano
Ze klęska wolnych jest świata wygrana.
Królowie stawę, kupując u cieśli
Góries' berimione piramidy wzniesli,
Wolni niedbają, chociaż czasu fala
Wszystkie pomniki i grobowce zwala;
Większe pomniki zostały nad niemi
Zostały góry ich ojczyźnej ziemi.
Tam mura porozom przechodnią okanie
Groby swobodnych wolności otarce
Stugo by mówić przechodzić okropnie
Wszystkie od chwały, do niewoli słupnie.
Dobry jest wiecień - że nikt nie zagrzebie
Ducha swobody - chyba on sam siebie.
Bo wstanie tylko upodlenie ducha
Algina wolnych sypje do tańcueta.

Mieszkańcy ziem tych! macie wy powieści
Dawnym podobne? i których by treści
Natchnęły mury do polatów szczytów
Wstad mury greckiej wieków starożytnych
Gdy ludzkie były ziemi swojej godni
Dzis do niekiego niekdatni prócz obroni
Kognista, dusza, co by mogła siły
Natchnąć do dzieła górnego pomników,
Dzis oni potrzebą a kolebek w mogiły
Niewolni - gorzej studzy niewolników
Zmarani karków, scharada, co brudzi
Nie wiele wyższych nad zwierzęta ludzi

Nie mają, nawet tej dzikich odwagi
Piersi gołowe przyjac ozezi nagi
Tylko rozwoją, przez sąsiedne państwa
Z nowym towarem stare oszukankwa.
W tym tylko widac Greków ^{dzwony} dowcip ~~prawy~~
Z tego tylko Grek na wschodzie flawny.
Saramnie wolność tylekroc zaklina
Aby skruszyli jaremo poganina
By kark podnieśli z gięty lancuchami!
Nie - Grecy - niemam litości nad nami.
Przecież z Grecyi wziętom te powieści
Z czasów niedawnych i zatasnej przeszci.

Z dala wśród morza pogodnego bityka
Szybko podniecie nabrzeżne sta, wieiska
Statki, rybacy poznali z obrośm
Ze to piratów statek lub majnowm.
Chęć barka, swoją w oieniach się puzerina
Z brzeg niepewny z daleka omingę,
Choc im trud dżony ostabit ramiona
Choc rybim towem barka przywiezioną,
Silnie wiostują, ruder kraywiz w stronę,
Aż doptynęli do Porto Leone
Gdzie ich noc czeka, noc prawdziwegoina
Kraju wschodniego - cicha i pogodna.

Kto tam grmi konno po skalistej drodze
Wygięty naprzód, na wiatr puscit wodze
Kopyt belety, jak grzmoty po grzmotach
Wciąż budzą, echa drzemiące po grodach,
Kón jak kruk czarny, a na bokach piana
Jak gdyby swierc z morza szumowana.

4

Wieczor jux uspił zali morskich toni
Ale nie ferce tej drżkiej pogoni.

Groźnie na jutro niebo się zachmurza
Ale groźniejsza w sercu Gaura burza.

Nie znam cię, rodu twego nieznam
Ale w twych licach takie rysy widzę,
W które pamięci kiedy się, ręk wrzazę,
Z czasem się, głębiej wewnątrz, lecz nie zmarzę,
Tys' młoty białej, lecz namiętne bole

Gorzałę długą na twym smagłym czołe
Jte oko twoje choć mnie nie wzrękło
Choć jak meteor błysnąwszy uciekło.

Zgadłem że Turck takiego sztowicka
Powiniem uabić lub niech jam ucieka.

Tam tam poleciał śladem jego biegu
Sztę mimowolnie oczy me wrętoz bręgu,
A chociaż z taka, szybkością, przesłignął
Choć jak latawiec tylko w oczach mignął
Jego wrok, jego twarą nakosztatł pieczęci,
Wcisniome, cautam w głąb mojej pamięci;
I długo w uchu huk kopyt słyszatem
Czarnego konia lecącego czwatem. -

Ształ ostrogami w biegt na wiecach quoki
Ociemniającej głębinie, szatoki
Obleciał w kotł sznowu na dot gonit
Ształ, od moich oczu się, szatonit.
Zgadłem dla czego - temu co ucieka
Jest obrzydliwy, szwenica sztowicka.
On najpiękniejsze na niebiosach gwiazdy
Widnie że szdradają, szcieszki jego szady.
Szbiegają z góry nim konia nawodit
Szpłucenie sztrubne jak ostatnie szrucit. -

J wybiegł znornu, znornu w górę, skorzył,
W leim nagle stanął, kordia w obok zastoczył,
Z patrzył z góry - na strumionach płaje -
Czegoż on patrzył, tam woliwne gaje?
Wsięczy na nbroiu wschodai za gór grzebietów
Btychacz nad miastem lampy minaretów
W mieście wre teraz Bairamu ucicha
Tu choć nie dojdą, ni wystratów echa
Ni murutmanów poloznie okrzyki
Przećci btych widac' kadej so fajki
Bo dziś zachodai ftonce Komaranu
Dziś Bajram święca, wyprawcy Koranu,
Dziś - leć by Giauru kto jesteś? co znaczy
Twój sibiur obcy - i twój wrost rozpaczy?
Co cie obchodai Bajram? po co sachac
Naszego święta lub przed nim ucickać?

On stat - wtem nagły strach lica mu scisnął
Z strach ten nagły wciobła, skroz zabtyonał.
St blask ten niebyt jak umienice niktę
Gniewów co wschodai i przemijać amyktę
Ale jak bladość marmurowej sity
Powie, korażajca ciemność mogity.

Brwi nasunione, ostupiate oko:

Wtem rękę dwignął i podniosł wysoko,
Z na miata miolat jakby groził gniewny.
Stat - czy ucickać, czy gonie' nieprawy,
A wtem koni zarwał, niecierpliwych wotoki
I rzenie cchem odbity opoki.

Giaur za mieca porwał i skrzek rękojaszi
Wybit go nagle z tej niemej boleści,
Jak rboyce budni krzyk fony utowrogi
Znornu koniowi w bok wradził ofbrozi
Salcj wawat konim tu idzie s iycie!
Znornu koni czarney zagraniat pło granicie

5

Chyż jak dżuryt, leci wadur katoki,
Dalej ku moraw wpaść między opoki
Nie widac swaraz zanika głuscia kila
Na chwile grzmiazce ucichły kopyta,
Raz tylko wstrzymat rumakowi wodze,
I nieuchomy chwile flat na drodze,
Chwile - i znowu głoła nabramiata
Głauw poleciał jakby go śmierć gnata
Straszna to chwila - w której dośch rozkrezi
Zajadnym rękem cały zwoj pamięci
Zw jedną, drobna, kropkę, kropkę czasu zleje
Zycia bolesne i zbrodnicze dzieje!
Kto nie narodzi kocho się lub boi
Temu za piekto jedna chwilkka flaj.
Coż on czut w ten czas, gdy brąziące dusze,
Worytkie od raku wycierpiat kalusze!
Chwila spoczynku w srod potoku zdarzon
Kto zliczy ile miesci wyobrazeń?
Bo choć dla czasu zdaje się nicością,
Ona dla myśli jest całą wiecznością,
Bo nieskonczone niezmierzone cierpienie
Może w myśl jedną zgromadzi sumienie
I w jednej chwili wycierpieć od raku
Bole bez końca, nadziei, wyraku. -

Prześnata godzina, Głauw jak cien pręminat
Ucichł? czy zginat? czy sam tylko zginat
W exarny godzinie przybył jak xstana
Od niebios kara zagrzechy Hafsana
Przyszedł i smęlat zrobit z Waszy domu
Przyszedł i odziedł jak niech Symonu
O wieje bozym obciążony gniewem
I na którego smiertelnam powiewem

Cyprys umiera choi' jest smierci drzewem
Choi' wieszna, nawet nie rauca ratoby
Jeden, co wiernie optakuje groby. —

Niemasz remiaków na stajniach Kaspiana
Komnata jego od flug odliciana
Pająk samotnik po scianach sie czepia
I szpary swarym' catunem' zasklepia.
W zwierzy Kaspiana niewidać zabniczay
W jego szaremach gniazdo niedopiera
Zamiast szarmitka puszczyk krzyczy z wisicy
W ogrodzie czasem dziki kwierek przybieży
Spragniony wyje na suchą fontanę,
Koję wod' tóra z marmuru' wystane
Lecz odwoziate - bo zdroje wymarły
Zieliska sie, dzikie nadnie rozpostarły
Niegdyś jak wozigeranie fontany lu graty
Zagorząc nieba wschodniego szpary
Niegdyś tryskające srebrnej rozy łozne
I fanatybanc wirujące obręce
Koskosszym' chłodem rzezwiły do kota
Powietrze, ziemie i spragnione ziota.
Jak byto mile blaski gwiazd pogodnych
Widzicie odbite na tych tuskach wodnych
Stuchac' mnytki tych szemran' łagodnych
Tu sągato Kaspian w niemowlęcym wieku
Wabie fig, lubiat, u kaskady scieku
Tu w' dzywnięcomu' w malki' swej obięciu
Prasłunka woda spiewata szczieciw.
Kaspian m' odziemiec na te wodobryski
Pogładat siedząc obok Odaliski
I spiewo jej miłsze udawać fig, mić' lony
Gdy był do fimeru kaskad nastrojony.

Lecz Kasan stary nigdy senniej skroni
 Wiczeborem w tej kaskady nie skroni:
 I marmurów woda uciekla chłodząca
 I serca Kasana wysta krew gorąca
 Tu nie ustyrosyła jux glos w cztowicka
 Nikt sie, nie fruje, nie klnie, nie wyrecha
 Ostatni ludzki glos echem odbity,
 Byt to krzyk na smierci siagnionej kobicy.
 Glos skonal. odląd milera, se palace
 Wiatr bylko oknom otwartym kolace.
 Lecz choi wiatr szumi choi nieba sie, chmurą,
 Jux tu nikt okna nie zamknie przed burzą. -

Cieszy sie, pielgrzym gdy w stepach odkryje
 Slady na piasku, chociaż niewie czyje,
 Tu gdyby ludzki jek odbity echa
 W jeku tym, jakas' bytaby wieciecha
 Ten jek by mowit, nie wdajulko skonalo!
 Jedno tu zycie ludzkie pozostalo. -
 Jeszcze w tych gmachach znalart bys wepaniate
 Jaby i sale puste. doląd cato.
 Dach jeszcze cato, chociaż rab uniszczenia,
 Rozdawa siggle sciamy i sklopienia.
 Lecz zgroza fiedzi przed bramą, na strazy,
 Sam Fakir do wrot zblizyc' sie, nie wazy,
 Derris ubogi nie przestępi progę
 Za chleb i za sol podniekować Bogu.
 Nędza i zbytek uchodzą na strome,
 Nie powilane i nie ugoszczone.
 Patac, gościna wierznego narodu
 Stat sie, jaskinia, uniszczenia i głodu
 Gosc ptacze dobrodzieja, ptaczą, stłudy Pana
 Od czasu gdy miecz Giaura, ciał w burban
 Kasana. -

Pyroz dźwięk zdala konskiego kopysła
Gdy podróżni lecz mnie nikt nie pyta
Kui bliżej Turcy już widzą turbany
I w srebrnym błitych pochwach ataganu.
Wódz ich na płedzie, w bogatym xawoju,
Zapewne Emir, bo w zielonym stroju
-Ho kśo by - statem - waszej jęstem wiary
emirze widzę, że wiecieś towaru.
Widzę, że wódz twój jest ciężko ładowany,
Złota nie wiecieś, musi być kosztowny
Moxe do portu spieszysz dla noclegu
Jęstem przewodnik - mam tuż, u brzegu.

Złoda rękot Emir - pospieszaj, czas nagli
Wbijem, cicho, nie rozpinaj xagli,
Niech leżą umię, wiotkami uderzaj,
I szybko cicho, po nad brzegi zmięraj
J więcej nas prosto, pomiędzy opoki
Tam na sam fródek najgłębszej xatoki.
Teraz odpocznij - dobrze masz ramiona
Podróż i anężonie i prędko skonczona
Teraz kśoś xacznie podróż dalszą, z której -

-Prucili w wodę,

Ciężko plusnęto i powoli tonie -
Prorzągnęły się, w koto skłanne btonie
Zwariałem ciężar dżinnie mi się zdato
Puszył się, pewnie morze nim ruszato.
Moxe to byto kszycza btygnienie
Nagle obite d morza pręcutronie,
Patraytom ciggle i widne obreze
W mżajone i wiekwe ścisłaty się, tęże
Jakby ich fródkiem kamień przepadł do dna
Nakoniec w środku wyusta banika wodna
Pętowne kutko - btygnęto - przepadło
Znowu xatoka gładka jak wierzciadło.

7

Z tajemnica usnęta wtopieli -
Goniuszowie morscy ją widzieli
Lecz drogę i pułk strachu w ośch domach i koralu
Nic o tem i żadną, fałg nie gadałi. -

Jak król motylów za wiosny powrotem
Na skrzydłach jasny purpura i złotem
I nad smaragdowej kaszemirowi bloni
Wulabuje, dzieci wabige do pogoni
I z ciot na ciota, i z kwiatów na kwiaty
Ciągnie myśliwców i myli ich szaty
Wreszcie ulata i nikądże w obłoku
Zostawia ślad w sercu i tęg w oku.
Podobnie piękność wabi farsuc dzieci
Tak bystro lata i tak wozigka nie świeci
To trawców trwoży, to nadzieję, mamie
Gonię wesole, łowy konusz, trami;
Lecz jeśli w ręce myśliwemu wpada,
I motylowi i myśliwcom biada?
Chęć uciesić darmo skrzydłetka natęga
Igrasza ka dziecka, lub ofiara meża
Cacko za kotorem ręką chce iwie goni,
Stracił wroki, gdy je mamy w łonie -
A gdy w dziecku barwy i świeżość pręcini
Raucim niech leś - lub samotnie ginie.
Gdy skrzydła zranisz, gdy ferce zakłamanie
Czyli ofiarom swoboda, zostawisz?
Motyl kodarym skrzydłem czyx może
Latać jak dawniej z listków na rozie
I pięknością, w jednej uwiędła, godzinie
Czyx razem pokój na wieki nie zginię.²
Ugraja motylów co pod niebem lata
Nile fru ka w dole zranionego brata,

10
Klei piętna słanos ma litości kyle
Lece dla ptci własnej na ferce mój kyle
Piękność nad każdym nieskazaniem trzy loje
Nad fiostry upadkiem - tylko się zabmieje.
Dusza brzemionna xbrodni swych cieżkarem
Jest jak skorpion opasany xarem;
Kinz coraz mocniej xwieja się i błyka
I wiegnia co raz gwałtowniej dociska
Aż gdy go xwerszą na wybot przyypieka
Skorpion cierpi dąsa się i wścieka
Jeden mu xoszał sposób wyjść z porogów
Na xadło które wyostrył na wrogów
które krucizna, perna, rany pol
Jeden ból xada, i worytka wygoi
To xadło wiezieni topi w głowie swojej
Podobnie dusza sta koni w ciepłeniach
Lub xuje jako skorpion w płomieniach
Bo kiedy ludni xwiąże pamięć xbrodni
Sniatu nieładni a nieba niegodni
Rozpacz nad niemi pod niemi noc gruba
W koto płomienie a w posrodku zguba.

Paruny Hafsan a haremu uciska
Pierxocot widoku kobiet się, nyrseka
On w lasach brudy myalinow podniela
Ale nie może dątelic ich wesela.
Dawniej polowac niemiął we xwycraju
Puki Leila nieszkata w Secraju
Dziś czy Leila usata? czy nie xuje
Hafsan wie tylko, lece sam w sobie kryje.
Kórne ponręści kraja, między gminem
Słychać że usata za Wencycaninem.
W dxien Romaxanu, gdy kapadło stonice
A z minaretów jasnych lamp tysięce
Wajram na całym świeciey deschodnie
Leila powata kapaci' fie, w ogrodnie.

I nie wróciła, szukano daremnie,
 Mawia, że z Giawrem z Giawrem z cęsta się, Tajemnie
 Wsiadła z nim na koni za parcia przebrana
 I w noc Bajramu zbiegła z państw Sultana
 Odawna Kafaan miał się w podejrzeniu
 Ale w jej okach i w jej uścienieniu
 Tyle wyzyskał miłości i wiary
 że znowa brance zaufał pan Flary.
 Wieceorem pojechał w meczet na pacierze
 I w noc Bajramu jadt w kiosku wieceorem
 Tak powiadali czarzy niewolnicy,
 Niewierni pańskich haremów Kłainicy;
 Lecz ino głosz, że gdy mrok padt szary,
 Pary bladym światle w schodzącej Pingary
 Widziano Giawra na czarnym rumaku
 Mawiat lecącego po nad brązowym falaku
 Z cępkom spuszczoneym, z kurbawioną ostroga,
 Lecz nie wzięt Panny, ni parcia, nikogo. -

Oko jej czarne, i ktoż się osmieli
 Wzrok ten malować? te oky gaarli
 Wielkie i głodkie, ciemne i bityserzące!
 Dusza z nich mówi przez iskierę łysigę
 Które że zrenie, lecz przezawożytych
 jako z dremszyna rubinów ognistych.
 Dusza z nich mówi: w bren stowom proroka
 że postać niewiast jest zreni powstoka,
 Allahm dusza mówi z tego oka!
 I choibym w drodze ku Bepexomni światu
 Przechodził ostre mosty Alsyratu
 Wziął nad piekta Dnistrem polokiem
 I cały rajski ogród miał przed okiem
 I w nim widigę kuryty Dzierwie
 Powiem: kto widział Leili zrenie:
 Ten Alkoranu nauki nienstucha!
 Cępk taka piękności jest prokiem bez ducha?

Jest cackiom, którym się bawi męzacyzna
Kiech na nią spojrzę sam Musły a wyzna
Że ta jej oblicem cudowny rumieniec.

1. Ze niesmiertelność wygląda z jej zrenie
Wicczym i swieczym styczerzy się sekretatem
Jakby granatów posypany kwiatem,
Jej włosy jako Głacyndy ptyna,
Jin skłona rumieniec druzyna,
Kłaje nad wszystkie głowy wyniesiona
I da warkoczem ptynąc przez ramiona.
Włosem zamiata ślad swój na marmurach;
Ślad nureki białej niżli śniegi w górach,
Chiedy z rodzinnych obtoków wyleca,
Na ziemi jeszcze nie skłanej świeca,
Jako monarcha ptaków frangestana
Lalędz podnosi głowę, rozcała
I pójścia skrzydłem uderza po fali
I skoro postrobie podziurnika w doli
I taka powaga, ona zwraca głowę,
I śnieżne ramie i pierśi perłowe
I z taką pięknością dumą wrokiem miała
Gdy na nią oczy śnie zwrócić postać,
Cóż się blasku wytkryć nie może,
Pochlebiać chęciaty upadają z trwozą,
Tak byta serom piękna gruzianka
Tak miała force rzute dla kochanka,
Kochanka, 2 kłój jej kochanek, 2 Hafsanie?
Ty nim nie jesteś Dżiki Murutmarie. —

Donury Hafsandat rokowe podróży
Odwiać Hasalów, co mu w dworku stary
I orszak i fchor pojedzie zapanem,
Każdy z janczarką z tukiem z ataganem
Hafsand sam zbrojny jedzie na ich szole
Zwiast na pasie krągwa karabyle,
Wyproszowana na Albanijskich głowach,
Kiedy raz z bójców napółkat w parowach,

I tak rozgromit murek i muraw wycieczki
 Ze ledwo kilka usito z wieścią z kleski.
 Za pas dwa naskat bogato oprawne
 W porcie i w ototo pistolety stanne
 Hajsan przed laty dostal je od Kaszy
 Jek widok ubojcow i wali i fraszki
 Murwiz ze Hajsan jednie pojzi kono,
 Pociosujc kromu serce kakuwanione
 I drada, heili, co usita z haremu
 Jozis o grozo sturiz niewiernomu. -

Ostatnim blaskiem zachodniego stonca
 Kotca, siez gory i kaskada granicza
 Krywiona swieciem i czystym gor sniegiem.
 Tu czesto kupiec grek staje nolegam,
 Znajdujace pokoj w ustroiu gto bokim
 Penniej niz w miescie pod smych Panow bokim
 Tu siez nie leka o catoe swej skrajni;
 W miastach niewolnik, wolny na pustyni
 Tu wesot sprucrowia czasze patna wina
 Ktorym siez berydraz usta moslemina. -

Najpiwnszy idzie Tatar wodz orozaku
 I Salcka twiny po atotym kotpaku.
 O podal koni ciasna jame sryjan,
 Po kretnej scierce na fkatu siez wija,
 Nad niemi stercaz w gory czarne sczayty
 Jdzie sepy ostraz drioby o granity
 I leca na dot juu z wie trazyty tury
 Nim zajorie ftonice beda, inwieie trupy
 U spodu rzeka ktora w ziemie bucha
 Ogromna woda, a w upaty sucha,
 Magie i czarne tonu wie odpiania
 I kilka kaskad srebrzystych pochiania
 W okoto scierki kawoty granitu
 Lecz bertadnie stracone ze sczaytu
 Czas je pospychat albo z bity grozny
 Nieruch fkaty niknie we mgle niewiadomy;

Do radeń x ludai caota Liakury
W pogodę, nawet nie widziat bez chmury
Jui w gaj wjechali i po kilku chwila
Dojdo, nie wchotha, jui kryca, "Bismillah,
Tu jui benziscarii, xta jui widac stonic
A krocie w dot xjodiem na wiabr pucim konie,
Gdy Craus tak mowit ogieni x gory stysiat
Nad uchom stow niewidzialny smionat,
Tatar przewodnik wyleciat z kulbaki,
Ledwie cecos maja, zadrzymac rumaki,
Skoczyli x koni Jancaurki dowiedli
Ale brzech spado pierwiej nizli x siedli
Z rak niewidomych rany odbieraja,
Z ginac darmo o remote wotaja,
Dobyli saabli na rumakow tarkach
Na odwiedzionych sparli sie Jancaurkach
Na pot sciskione miedzy Koziskie boki,
Jani uciskli pod siecie, opoki,
J sam rocznego cackaja, sprokhania
Wie lubiac stajac za cel do strzylania
Wrogom co bronia, niewidzialna rana,
A wstepnym bojem sprokaci sie waig,
Sam Hapsan zostat, x konia x igio nie racy
Sprokajnie jednie, a x prawdu obaczy
Blask rezanej Broni, rozbijnikow x graja
Strzela w kstna drogi, spradu sie x dozaja
J x tytu stychac x Jancaurach toskotu
Ze mu praeiszto drogo, do odwrotu.
Wiece wsciskty brode, od gnicon najorajt
J w koto wrozkim ognistym uderajt. -
Choi wrogi w koto, cnoi gęste wystrajaty
Jam x krowawych bitow nie raa wyszed coty
Zbojcy wychodna, staja na skat syleie,
Rucaj bron kryca, komu mite zycie,
Ale Hapsana cary i rotkary
Strasniejone ma lib nieprawyjaciot racy

J z gorolki saccupiej ale wiornej pamm
 Kaden nie raucit swego ataglene
 J kaden podle nie karyknat, amaru
 Niepryjaciele co raz bliżej gdoza,
 Rakem z wywyszkich rabsowek wychodza,
 A z gęstwi lasu dowodca orszaku
 Leci sam przedem na dzielnym rumaku
 Ktor ten dowodca? stroj nosi Albaniski
 Ale misca prosty misca to chrześcianski.
 Znam go znam Giacura, wciety Kapsan wota,
 Znam go, poznatem ze smagłego cota.
 Poznatem czarne xtorogie xrenice
 Jego nitkarny kradzy, pomocnice.
 Konia czarnego znam choi leci pędem
 Chocia natyty arnauskim rądem. —
 Podty odutepco, fiodtej swajej wiary
 Twarz cię Turban nie xkawi od kary
 Gxiemkolwick spothkat, w jakiej kolwick chwili
 Zawszem napothkat kradziej, moj Leci! —

Jak się wesbrana raska w morze leje
 J morska burza, spothkawszy szaleje
 Lamig się, fale drą, opłki brygu
 A nurty ryczą, pod pianami sniegu;
 Jak się spothkaly wrogów zgraże obie,
 Losom i gniewem gnane przeciwi sobie.
 Szable nad uchem gramig, leżą w kawaty,
 Huraż po skatach dalskie wytraaty;
 Garcia się, toskot, i karabet sznieki
 Huk karabinów, konajznych jęki
 Echo iatosne po dolinie szerry
 Przynyktej sylko do spiewów pasterry!
 Turba nie wielka, lecz bitwa strasliwa
 Nikd przebaczenia ni daje ni wrywa.
 Paro kochankow mocne są swe spłaty
 Gdy się, wiekocis podzielać pieszczoty!
 Lecz nie tak cioną, miłości ramiona
 Gdy w nich spoiąwa piżkność ulubiona
 Jako się barki wzięły nienawisnie
 Kiedy wróg wroga otobni raz scienie. —

Pryjaciń ostygnie, pierzochoła ić, skonczy
Obięcia wrogów i śmierc nie rozżarzy.

Skabłą, po samą, rękójesć uciętą,
Krwia, spryskana, i mocno ujęta,
W sinej od ciata odrąbanej dłoni,
Co jeshcokę drgata niepuszczając broni
Obok turkana, którego zawoje
Miecz. Giaura zerwał i pokręsnął nadwoje
Wdoli stugiej z mgieł rozpostartej,
Od mnogich raków na szuki podartej,
Zaczerwienionej jak chmury przed burzą,
Gdy po dniu jasnym burlling, noc wrzisa,
Kowiz zlawscy pilacki i galerye boru
Gdzie wiszą, zamaty jego palamporu
I pierśią, przebitą, i szwardą, ciosom
Barkami na wznak, dwarzę, ku niebiosom
Tak leżał Hapsan-ocay już z białaty
Jeshcokę szwardę Giaura wyrzynaty,
Giaur stanął nad nim i w Hapsana lice
Włopił równie strawane dwik rocnice.

Tak tyś pochował w falach mąg Leili,
Tam cię, pochował w czerwonej mogile.
Jej duch kierował nieczem, jej morderca
Mlecił raz pierwszy, co to jest ból serca,
Proroka wolał, ale na dżeremnie
Prorok łwej głowy nie wyrwie z podemnie
Allacha wolał, wiałe prozbe, rozdmuchał
Allah nie słyszał albo nie wystuchał!
O psie poganięki! czyż opatęnosć głucha
Na krzyk Leili, tójek krzyków wystucha?
Zbojca, zostatem jeshcokiem na ~~swiat~~ wzwiały
On w korien zdrajca padł ofiarą zdrady
Jam szepnit swoje, zemscit się nad tobą,
A teraz dalej w swiat, jado, sam z sobą.

Na polu słychac brzech drwónek wielbłąda
Matka w syrodzie z Albany wygląda
Na tępach błysczący już blichorna rosa
Juz tu wschodowi ciemni z niebosca
Gromniccaja, drzących gwiazd ogniwo
Juz wiekor - Hapsan zapewne już blisko.

Matka straszkana ksteępuje i bieżę
 Do swych harcowników i pogląda i wiżę,
 Nie bwiadać, nie zwykt jędzic tak pomatu -
 Nie zwykt popasać nawet w czas upatu.
 Nie przystał darów słubnych - czy się lenit?
 Czy konie strudził - czy serce odmienit?
 O karga niestusarna - Fuż Tatar, postaniec
 Widyń adalaka, juk na skaty kraniec
 Ksteępuje zwolna - juk rzedora i urwiska,
 J ragnoxami nadot się, pracciska.
 Kon' nie nie wiżę, kon' pewnie z cigziarem
 Kapewne słubnym objucamy darom.
 Tataru mile przyjmę i nadgracie,
 La przedka jędzę, na takiej atę, drożac. -
 W bramie ksiadt Tatar, od siodka odgina
 Turkie nie wielkie? czy to dary Cyna?
 Na swarzy bladej smagłosci, czy to furtok
 Czy podrożnego ukrudzenia furtok?
 Dwiec z przyekarna krwi świekiej kropkami,
 More poranit konia oftrogami
 Rozwinęł patkę - o abiale święty!
 O Alarcali to zawój rozciżył!
 To syna szaty cacie krwi, zbroczone
 Pani skropozę twój syn pojatzone,
 Mnie oskreżdzity recc poganina
 Bym ci pokazał krew twójego Cyna.
 Legt smiercią mżących pokoj Hapanowi
 Przekleństwo wicene za bóję Gianrowi!

Turban w kamieniu prostym wyrzeżany
 I stęp juk dżikiem wielakiem opasany
 Na nim z korana modlitwa wyrzeżta
 Kdżę dris ledwie, podrożny wycażta
 I cały pomnik w bealudny ustrońi
 Gdzie Hapan zginęł od niewiernej bronie
 Lacy Osmanis - nitel między wiernymi
 Płyktadnij świętej nie nawidził ziemi.

Nikt bardziej winem nie gardził wyklętym
I nikt podobniej ku przybytkom świętym
Twarzą nie zwracał, gdy na swiętyni dachu
Styszałom wolarie Alla-hu, Alla-hu. —

Lrapk cudzoziemca wzięt smierlelne rany
Śród ojczyzny leży jak wygnany
Kdale od domu na bezdrożu Dzikim;

Ani się pomścił nad swem rozbojnikiem.

Lecz duch Kłafana już rajskie dzieńce

Wjadę w roklosay wiecanej skolice,

Okiem btyjskają kuniłemu jak stonicom,

Wiscanie pogodnem i niezachodzącym.

Biega zielone chwałki wywijają,

Pocztunkami zycerra witają,

Bo raj roklosay zgotowały temu

Kto zginął Dalcęz precin niewiernom.

Lecz ty niewierny! Ciebie aniół śmierci

Monkie swą Rosę rozzerwi na cwierci;

Potem zarlecać na nowe kalnsze

Da w moc Eblisra swą prokłęty dumas,

Tam spien' wiecanych męzarani narzędzie,

Ciało swe palic, w dusay gorci będzie

Stuch nie obejmie, język nie obwieści

Jle się piłkła wernątrz ciobie zmiodzi. —

Lecz w poród roztaniesz na ziemi upiorem
I trój swój zgrobn wytaięz upiorem

Pójdzie nawiedzac' kraie rodzinna,

Powinowatych spijac' krew niewinna,

Tam na rodaciestwo wtasne rozjuszonej

Wycisera krew swojej fiostry córki zony

Sciorw swój zaciłisz cudzym życia zdołom

Chcicie jsi będziez brzydząc się nepojem

A twe ofiary rozstająz się z światem

Porzająz, że ich ojciec był ich katem. —

Przeklnę cię, swoje ustysz, przekleństwa,
 I na piecu wyschnie szkiep twego rodu i niołwa.
 Ostatnia twoja ofiara na świecie
 Będzie twa córka, najmilsze twoje dziecko
 Ona konając krzyknie na cię Ojciec!
 I krzyk ten słysze usta Dzieciobójce. —
 Ale ssac' muszą, dopuki się xarzy
 Ogien' w xrenicach, rumieniec na twarzy
 Aż ujrzyx w końcu jak się klana powtórka
 Zamruży xacmi ostatni blask oka. —

Natenczas reka przeklesta x jej głowy
 Odwiesx włosów warkocz burszdynowy
 X tego warkocza pukiel darowany
 Mnie na fercu noie jej kochany
 A ty dxid w piekle xtożysz fero szczerzki
 Jak samobójstwa twójego framiazki
 Krewią swoją, własną, najmilszą, sciekły
 Gępiąc twoje usta i xgrzytając wciśnięty
 Wtworze się xnowu po między grobowce,
 A sam upiory swoje współtworowce
 Gule Afity spothkają, się w ~~widoku~~ mroku,
 I oni xlepką twego się widoku
 I do podziemnych skryją, się otworów,
 Spothkawszy widmo brzydce od upiorów

Jak się ten xowie Kalajor pomurzy
 Twarz mnie xnajoma - raz go napothkatem
 W ojczyźnie mojej - leciat między góry
 Nadzielnym koniu, pominął mnie czeratem
 Leciat jak byłko xdotat koni wyciągnąc
 Lece widac było x twarzy i wejtrudnia
 X że go opłtat duchu xtego sumicaria.
 Niccheratbym nigdy widzieci takiej twarzy
 Bo staj jest wórcba, spothkanie xbrooniarzy
 I teraz prownie wyglada ten xtowiek
 Jak gdyby smiere mu paterzta x pod powiek.

Sześć lat minęło jak przybył w te strony
Mordot do klasztoru cxi Szwiatem znużony
Czy za greckich jakis Dypokuta, odprawiał
Alle przed nikim greckim nie wyjawia
Nigdy on w tamtych podobas słony nie siedzi
Niechochit ani razu do opowiesci
ani się ktania przed Bogą rodzica,
ani przed atbark idzie z kadzielnicą;
Dni ciate siedzi zamknięty w ukryciu
Niewiem o jego przygodach i zyciu
Stworatem Tytko że przybył ze wschodu
Turckim statkiem od stron Carogrodu
Żeby był Turkiem w swaraj się nieśdaje
Jama chrześcijańska morze z wyścagie
Bowie skruszony jaki Apocata
Daw sptakuje przeczte klasztor lata,
Tytko że świętych atbarków się lęka
Przed panoskim chlabem i winem nie kęka.
Daw wielki skarbiec, który może utupit
z kim gościnnosc w klasztorze zaakupit
Lecz gdybym ja był na miejscu Prceora
albo bym wygnat tego Kalajora
albo w pokutnej kamucował coli
Taki żeby ludzie o nim nie widzieli. —

Często on maray bez przytomnie gada
o prziknej Pakie która w morze w pada
Stwary szeregk miecion, strakaty nad gjoke
z widzi Turka konajace oko.
Glekośi na tym wiekach skaty stawa
Grosi mu w dotu jakas rzeka krowawa —
On fam ja widzi i czyja pamiete
Kaka patastem od siata odcięta.
Wystaje z ziemi i kiwa nam wdali
Ciebie skocajt ze skaty do fali. —

Z pod mnichowskiego ciarnego kaptura
Szwiat jak z grobu zrenia ponwra
Czasem z ukosa blyskawice cienie
z sata buray dawnych lat zabtyonie
Barwatyloch ocean co chwila się mieni,
Czaj ja nwarac widaswie z dawiemi. —

J wnet usuziję ten wrok spojnienia
 Wymowy Brudny do wyponiedzenia,
 Cechy umyślni do nie zgidy w daimie!
 I na smaje nyszość i pokarac umie
 A jako pladach goj go wazj uszokce
 Tęcejnoce skrajdem ale nie ucieckce
 Tak wida siejty w sioda jego wroka
 Ono i nie moze rozczwai uroku!

Przed nim w piot trwoziny braciarek umyka
 Kiedy samego przyradkiem spotyka
 Co do swym wrokiem i gorzkim nsmiecham
 Zaraka woryskich boledeig i grzechem
 Praccisi a byt radko usmiechac sie racy
 Smiejac sie tylko urzga rozpaczy
 Pomure usta i dragec w net przygnie
 Wrdac ze radosi jui w nich nie zakwilnie

J ac ucaucie rozgardy i niedoli
 Nigdy jui jemu smiac sie nie dozwoli
 J tak tez byta - trupie jego smiechy
 Nie sa, pbrzate a serdecznej uciechy.
 Okropne lica jakic byi mudiaty
 Kiedy za mtoza namiztnie gorzaty
 Wskk jowrac woryskich ryson nie poagtudrat
 Tylko sapetnomi jgakne popraccagrat
 Jowrac niekiedy rumienisc w nich grata
 Lnacano ze duma nie catkiem rozczwiata

Gmin widzi tylko w tym posrepnym oku
 I wiadectwo xbrodni i pircorec wyroku;
 Pitniejszy badacz odgadnie a hejrczenia
 Chielkosc umyeln, xdenosc urodzenia;
 Szary niestety abyt ale umieszczone
 I kalane xbrodnia, smutkiem peretrarione.
 Byt to przybylek nie podty nie maty,
 Lwy wntem tak wielki zaloty miedakaty
 Dzio zostat piatym lece powadnym gmdchem
 Lwizic non libia pogladai ze plachem
 Chaty bez sachow w pustkach widzi co dzien
 J radko do nich zaglada przychozien,
 Lecz wieza legta w sadumbe albo w burzy
 Co sie czaromni ruinazgi chmurey
 Wabudna w podroznych dumania Diale
 Stamanie tuki opuszczone sale
 Wiele o dawnej powiadaja, chwale.

1 W dżugiej kapicy sady obwinigły
3 A cicha perca Kolumb przesunwa się rądy
2 Szasay patrzygich i sam strachem zdziły
Kaję i paterę na oświęte obrędy
Lece goy się orwat u otarra dxwionek
Koręka uklepli, cofa się w przedionek.
Tam przy niepennym pochodni promieniu
Owera jego blade potyska się w cieniu.
Tam Boris czekał di się niezapor skacny
Stucha spiewania lece głosu nie tażny
Patru tam cieni rauca, na bielone sciany
Kaptur opadły, i wtoś roachochrany
Goży i czarny beatadnie się wije
Jakby Gorgona swe najbrzydziejże zmije
Mylwanasay x Gtowy spłotta mu na głowie
Bo ten Kalajor choć niecoka w rękonie
Kłubu nie chobit wize nie strygie gtowy
Z nosi wtoż jak otonček oswiatowy
Kapice plądnowią jako sine mairichy
Dat skarb na koscioł, lece zapewne z puchy
Nie x pobożności hojnie koscioł nadat
W którym ni razu paciensa nie gadat.
Tam patru na niego - w dxwionek uderono,
Morysaj uklepli Sakrament wwniesiono
Koi na posag i wida i postawy
Myrax rozflacay wręgaroy i obawy
Kratuj nasz koscioł, oświęty Bazyli!
Bołmy na karę bożę, xastwryli!
Ksamy takiego grzesanika w pniecili.
Jerichł aty dneh xasem jobie sprawia
Catoniecką postać, on tak się objawia
Troczy jego, na ftowo kaptaniskie
Nie są niebieskie, ni ziemskie, xabanijskie! -

Serce x byt marte, do kochania ftktonne
Lece Smicrona co to kochanie dorgonne
Dżugie ciępienia dżielic' sity kłema
Dżugiej x rozpaczę walki nie wytrzymaj
A wwarde serce, goy nitosc skłecirby
Jej ramy nigdy już czas nie nlecaj
Jako Koximr kłemiec od płomienia
W przed się rozkarra nim się xaczerwienie

Wzruszony w pieca ptomieniste jamy
 Kgina się, miękce, lecz xardoc ten jamy
 Apotem wedle salnikmistrza roztawion
 Stuxy do dania lub odbicia rakow
 Albo pierś twoja, przed śmiercią, zastawi
 Albo pierś wroga śmiertelnie zakawani;
 Lecz gdy rak śmierci skuto narzę, dacie
 Ten kto je ostrzy niech astryonym będzie!
 Tak ogień i jstuka kobieca
 Najtwardsze serca xmiękką i roznieca
 Lecz rak nagięte xmianom nie ulegnie
 Zpierwiej pięknie, niżli się, odegnie. -

Jeśli cierpiących samotność ogarnie
 Przerwa maż, tylko powiękka meczarnie
 Dusza pierś, xując meczarnie do kota
 Chce je xaludnie i o bolesć, wota,
 Bo niedzielone każde xaucie nudne
 Zoręgacie samo do xniesienia trudne!
 Serce w cierpieniach gdy samotność widzi
 Chce miś, pocięch, wrażytkich xniezanidzi;
 Z jest to serce jak xtorick x mogile
 Zgryb x letargu xbudzi się, na chwile
 Z xant wdrygnieniem, x robactwo toczy
 Wrażyte jest oblicze i ocy,
 Z niemasz sily bronie swych wrażytności
 O tych okharadnych niepodkxianych gości
 To ferce jest jak Pelikan, gdy leci
 Z serce obrac pustyń, do gnazda owych dzieci,
 Krew swą, gotow, na xynność im pucelci,
 Xycie x głodem, nie skapy podkxelci
 Guir dxi głom pierśi rozranit orlachtetne
 Z widni tylko swe gnazdo bezdriectne. -
 Najzwarasze meki, które nędrni xrossa,

Siwocej stepem otoczonej dxi kicm
 Stranicy xaucia niedzielone x ni kicm
 Który byt nibios ciekawy widok
 Berbetonia i bez xadnego obloku.

Lepiej jest płynąć choć się niebo chmurzy
Nik morskiej nigdy już niedornac burzy
I gdy żywioły zakończyły wojnę,
Być wyrzuconym na brzegi spokojnie
W pustą, samotną i bez towarzyszy
Czarnego zgonu czekać w wiecznej ciszy
Lepiej raz przepaść w zaburzonej fali
Niżli żyć gnijąc po trochu na fali.

* * *

Tys' dni twe przerył ojciec, spowiednika,
Lecząc ródzicę prawiąc miłe bez litku,
Za cudze zbrodnie stajając gniew, bostki,
A sam nie znając zgrzeszoty ni' straszi,
Proś, smutek do krótkich, wyobraźnych, ^{życiu} po tem
Swoy spokojny jak byłeś na powiciu!
Przezorać siebie zwałka uczyć' Drika,
Stekroć najrzysa w serce pokutnika,
Choć' jego skargę, jego łę i' łos'na,
Przyjmujesz za duszę, kryta i' litos'na,
Moje dni krótkie na ptaku padole,
Obfite w roszkosz, lecz pilodniczne w bole,
Przecież pomiędzy roszkosz i' trudy
Śroczedlem życie nie doznawasz nudy:
Na ucztach, w bojach, z kielichem, z kumkatem
Zawsze spokojność gęsi'na, fragardatem.

15

Wid nie nie kocham ani nie widzę,
Tęchy nie czuje nadziei nie widzę,
A dzisiaj wolalbym jęszcze być gadem
I pod klasztorem petra, straszac jadem,
Nix być w skazanym w ciemnym mrocznym stanie
Na modlenie się i na rozmyślanie
Przecież spoczynku nadzieja mię teckie
Chciałbym mieć pokój, ale gośćić nie chce.
W krótkie się wrystko skończy, tak jak życie,
Zasne w mogile nie marząc, cxiem bytem
Choć moje życie zda się zbrodnické,
Lubiłbym mógł odżyć, żyłbym tak ja żytem,
Wid w mej pamięci, jak w ciemnej mogile,
Leża; już zmarli, mych rozkoszy stwoile. -
Lepiej by dawno leżeć razem z niemi.
Nix ciężka wóćzyć tęsknotę po ziemi,
Nigdy mój umysł nie upadł na mętwie
W Augiem i straszern żywota, męczeństwie
Jam dobrowolnie w grób się nie potęził
Tak dawni głupcy lub drisiejsi schurre.
Je umierają, nieraz spotkaniem się z bliska
Chętnie bym poległ wśród pobojowiska
Gdybym nycerskim mógł odzyskać orzatem
O kochat stawę, jak piękność kochatem.
Lecz jam nie walałt dla oklasków gminu
Niebam o zdobyc lub straż, waworzymu
So innych dżieto, niech raż, się, ziodacy
Dla wielkiej stawy lub nikoremnej ptacy.
Ale mniędzisiaj jęszcze niech poruszę
Przedmiot prawdziwiegodny mojej duszy.

Niech mam przed sobą, kochankę lub wroga
Choć by mi groził i śmierci i poroga
Gdy serce macie się, lub bronie rorkaie
Na miecz i ogień, jeszcze się odwarie.
Bo męzny na śmierć ze wgardą, poriera
Nęzarkę jej, gragnie, tohork się jej, wydziera
Kto mi dał życie, niechaj je odbiera
Ja śmierć bez krwogi, sprosytatem, nierae
Gdym był sreag, sliny i dumny - a teraz
Kochatem ojciec - o nie, obciwiałem
Lecz to są, stawa - stowo, często kłamię
Ja mitosc moja, cynnem pokariatem.
Przypatrę się, idawej, na tym, mioru, plamie
To jest krew, daiona, dotąd się, nie starta
Pielana, dla tego, co dla mnie, umarta.
Krew ta, dobytą, z serca mego, wroga
Nie tworę się, księżu, nie wnoszę, do Boga
La, grech, zabójstwa, nie tekam się, kary
Wrog mój, był, takim, wrogiem, twojej, wiary
Jano, wspomnienie, o Marii, Synie
Tui, obudaato, stosc, w tym, poganinie.
Głupiec, niewdzięczny, bo, jeżeli, rana
Teści, śmierć, reka, chrześcian, zadana
Jest, Turkom, kluczem, rajskiego, ogroja
Tedy, do, rajni, wystat, go, zabójca.
I teraz, może, Flury, czarownika
Witac, Hafsana, u bramy, proroka

Kochatem miłość często drogo, a najdrożcie
 Sam nawet kiedy głodny zwoiera nie najdrożcie
 A miłość taka smiała na przągi
 Gdzie? kiedy? pocóż mamgasie przed światem
 Bytem szczereliwym w miłości - dość na tem.
 A przecież często ratuje - Daramnie!
 Wolałbym niebyć kochanym wzajemnie
 Ona umarta - jak? o to nie pytaj
 Jeśli sam smiesz to odgadnij, wyrytaj
 Bo tu wyryte nosze na mym ciele
 Thaina piśmem - me zbrodnie i bole,
 Ale mnie nie kląj - postuchaj - ja bytem
 Prayeryna śmierci - lecz nie ja zabitem,
 Mogłbym i smiałbym - to samo uczynić
 Gdyby kochanka smiała mi przewiniec
 Temu niewierna - więc on ja pochował
 Mnie była wierna, - jam go zamordował
 Choc' śmierć jej była zastawiona, kara,
 Lecz jej niewierność była dla mnie wiara,
 Bo mnie oddata serce skarb sierości
 Poczyny, którym nie waz, za despoty,
 Ach proznom przybył, nie mogłem ja zbawic
 Mogłem jej tylko mata, ulge, sprawic
 Mogłem w stad za nią jej wroga wyprawic
 Lecz śmierć lekka - ale jej męce, słwo
 Było dla myśli mych takim strasznytem
 Że w koncu ludziom i sobie obrzytem.

On zginął słuszenie - a ręką z rękami proroków
On wieściat o tem od swoich proroków,
Których słuch wieszacy śmierć precyzyjną w dali
Istyszy wystrach w poród nim broni wypali
Zginął w oród bitwy zgiętku i katasu
Bez mała bez bohu - cierpieć niemiął czasu
Raz tylko wewrac Mahomeda adotat
Raz tylko w niebo o pomście zawotat
Poznat mnie w Stumie, locielismy cwoatem
On poległ - dugo nad leżącym statem
Tęszy jego uiscia pitnowatem.
Konat jak sygrys poktudy od cawacy
Leż nic cał tego co kruje rozpacy.
Szukatem w licu sinem krwi, nabiegtem
Znakow bolesci - żadnych niedostrzegtem
Aysy smiertelna, skryte ciemnośca,
Tęszere wsciektościa, schmieży nie zgrzytośca,
Coś bym dat za to gdybym w jego twarzy
Mógł widzieć rozpacz ginących zbrodniarzy
Widzieć jak pozna niedotężina skrucha
Skonającego wywołuje dnctra,
Zbrodnię - i niechce zbrodniarka rozgrze^{szyc}
Nie moie zbarwic'a a nawet pocieszyć. —

W krainach zimnych i serca są chłodne
Wznieć prawdziwej miłości niegodne
W moim gorącym sercu, caucia moje
Wzraty jak Ery ptomieniaste zdroje. —

Nieumiem nuncie' w ratos'nych piosenkach
 Olubych wigzach i okrutnych wdziezkach
 Tesli kwi buara, oczu blyskawica
 Nad niema' drzenie, mieniace sie lica
 Serca katownia i gotowy szalenstwo ^{męstwa}
 Smiatosc' w kamniarach i w spetnieniach
 Piers' chciwa zemsty, ston zbroina kindratem
 Wszystko co skutem i co dokonatem
 Tesli to znakiem kochania - kochatom,
 Nie wiem co wdychac' i skargi wywierac'
 Wiem jak wzajemnosci' ayku i umierac'.
 Umie, lecz pierwszej rockoszy wzylem
 Niech co chce, bezcie - szeregoliny jur bytem.
 Mamie klac' losom, jam sprawca mej soli
 Ja chciatem cierpiec nie zmienitem woli,
 Dixi' wróc' mi dawne Arudy i rockosze
 Sam gotow' znosc' co zniosatem co znoscze.
 Gotow' zyc' znou jakes'my znia, zyli
 Gotow' na wszystko - procz smierci Tesli,
 Zycia mojego ratowac' nie warto
 Latuj, zycia. ktore jej wyzasto!
 Ona spi' falmi nakryta cztodnemi!
 Ach kremur grobu nie mata na ziemi
 Kremur to serce schorzone nie moze
 Znalesc' i dzielic jej podziemne toze,
 Ach byt to aniot zycia i swiastosci,
 Wiedz, go dotad w oczach moich goici
 Ktazy wokoto mnie, wabi mnie i nozi
 Maja zarana jutrenka pamieci. —

Łaiste miłości jest świętym pożarem
Pskę, raktaną, w ogniach nieśmiertelnych
Aniostów Dobrem, Wszechmocnego Darem
Balsamem rajsłym dla serc nieśmiertelnych.
Pobożność duszę w niebiosy porrywa
Ale z miłością, niebo w duszę w ptywa,
Ukrucie, które bóstwem zapratami
Które wytrawia wszystkie myśli plamy
Jest to promysek wszechworożego słonia
Korona duszę wokoto więzzyca. —
Wyznam że moja miłość była inna
Była zbyt ziemska, tworka nawet gmina.
Jam grzesznik, Ojciec! lecz ona niewinna
Ach ona była ma gwiazdka, polarna,
Ach gdyby jeszcze resata mi pogodnie
Widata mi, znowu chociażby na zbrodni.
Bo cóż dziwnego, że kto raz postrada
I ciate skazęć i wszystkie nacięć
Pokornie głowy pod wyrok nie składa
Ale klunie losom i z bolu szalcęć
I w zbrodniach szuka męczarniom ulżenia
A z większa byłko winy i cierpienia
Ach serce chore na wewnętrzne rany
Niedba na kadeń cios zewnętrzny zadany
Kto raz spadł z niebios, już się nie może
Mniejsza góć się spawnie, wie że wroćdzie męka.

Widze kaptanie że sobie obrzydłem
Przysk i odwracasz oczy pełne łrogi
I legom doryt, że m stał się straszylem
Testem dla ludzi jako ptak z łrogi. —

Prawda ze miatem drapiersznosc jastrzebia
 Tem latat niexozg i lejze krwi strugi
 Ale siq, uczyt Kochac od gotebia
 Umroq, nie znajze co Kochac' raz drugi.
 Dobrze by bylo nieraz ludzi dumnych
 Uczyt przykladem ^{przekladem} prakow bezrozumnnych
 Stowik co w gajach muci. z wiosny proza,
 Tabedz co roobi btekitne jorioro
 Matronke, sobie jedna, sylko biora;
 Niechaj szapiot z licznymy mitostok siq, chwali
 Wiech tych wysmiwa co w mitosci stali
 Niech sobie cacok szuka co raz innych
 Sa mu nie rajze tych uciech dziecinnych
 Lece u mniei cztowiek lekki i przywrotny
 Mniej ward nizeli oio tabedz samotny
 Ktokroci' mniej nizeli niexozgna dzienwryna
 Ktoiq, uwiodozry zwrajca zapomina.
 Nie, sa na sercu mym nie ciqzry wina
 Leilo! bytas' myseli moich szesciaz,
 Moja, rokkozq, i moja, bolesciaz,
 Tys' byta cnota, tys. xbrodniami memi
 Nadziejq, w niebie i wzystkiem na ziemi
 Tak piekna jak ty nie byta stworzona
 A jesli jest gdzie juri nie dla mnie ona
 Niechiat bym widziec na ziemi i w niebie
 Podobnej sobie, chyba sama siebie.
 Zycia mojego okropne wypadki
 Loxie smiertelne, przyzywam na swiadki
 Ze ciebie dolazd Kocham jak Kochatem
 Ty jzesz lubym serca mego szatem. —

Tyż nie było a jam z nią nie zginął
Tyżem lecał bół mi oddychać nie dawał
Waż pierś mą scisnął, serce me napawał.
Dobry świat cały miałem w obrzydzeniu
Na wszystkie jego ^{nieśmiertelnym rajem} wozny przysrodeniu
Pół catur mojej wewnętrznej katedry,
Reszta kapitanie, wieść z mojej powieści,
Wszystkie me grzechy i ciężkie mych boleści,
Ale mi nie mów więcej o pokucie
Sui proximo! bliskiej śmierci mam przekucie
Chociażbym przyjął wiara, objawioną,
Czy ty odrobior, co już raz zrobiono?
Za trzy pocięski wdzięczny jestem sobie
Nigdy nie pomoże nic w mojej chorobie
Tajnie mej duszy sam w milczeniu badaj
Jeśli masz litosć nademną, nie gadaj
Dybyś mógł wrócić życie mej Leili
Ja bym pokutę ~~moją~~ zaczął od tej chwili
Kupiłbym karax i omsze i odpusty
I modliłbym się, słygnącemi usty. —
Pójdz do jaaskim gdy strzelcy wychwycają,
Zgniarda lwie mate i rozmów się z lwicą,
Spróbuj ukoić jej katośne drwizki;
Mojej nie ulrysz nie rozdrarniaj mejki. —

W młodości latach szarepiłowych godzinach
Gdybym lubił daniel smutki i wesela
W mojej ojczyźnie, kwitnących dolinach
Miałem - czy mam go doład przyjaciele
Daj mu ten pierścien, przysięgliśmy na nim
Wzgnieść o sobie choć raz przed skonaniem

49

Wiem że mnie kocha, chce by się dowiedział
o moim zgonie - on mi przepowiedział
Dziwno - on rokrokiem przeniknął proroczym
Dzied ludy wszystkie co ma zemną, stać się,
Smiałem się (wówczas mogłem śmiać się),
Gdy on ostrzegat - nie pamiętam o czym
Lecz teraz myślę, wyrzynam na nowo
Wzgardzone niegdys' każde jego słowo.
Powiedz że zgadną, będzie mu nie miło
Je się proroctwo tak na mnie spełniło.
Powiedz że chociaż w tym wieku namiśnym
Gdyśmy wesołe przeżywały chwile
Lecząc prostopo w niebezpieczeństwo tyle
Wówczas bywałem często niepamiętnym
I rozstrzępionym - może obojętnym
Powiedz że dzisiaj językiem zwrętwiałem
Za jego szczęście pomodlić się chciałem
Dle co taka modlitwa pomaga
Gdy winowajca za niewinnym błaga
Przed ludami - niech on stawy mojej nie
On wiem że dobry - przebaczą - a oni
Niech co chcą mówią - stawa! - co mi po niej
Nie będzie prosił, aby zgonu mego
Nie optakiwał - nie jestem tak dumny
Nie mażę przikniejszej xiatoły dla dumny
Jak tra xiatośna biała kochanego.

Pierścien' ten - niech go z rąk twoich otrzyma
W ręce mu i opis co miał przed oczyma
Ciało uwięzite, duszę zagaszoną,
Łódź falą uderc na step wyruczoną,
Dwój groni katarnych liść z dalekiej strony
Wichrem przyniesany - i mrozem zwarzony.

Tylko mi nie może o snu przewidywaniach
Mnie, to mój ~~sen~~ Ojciec, nie byto w marzeniach
Wto marzy ten spi, ja wtenczas nie spałem
Jak teraz nie spi i xaptakac' chciałem
Ale nie mogłem - xrenica też głodna
Orutem że byta wysechła aż do dna
Chciałem wydobyc' z niej trę - trę, jedynek,
Bytaby dziwna, i miła, nowina,
Chciałem i teraz chce leć rozpacz w obrania
Rozpacz silniejsza, niżli chce ptakania
Nie mów pacierzy w skutek ich nie wiecze
Lechciysza rozpacz niżli łwe pacierze
Kbawienia nie wart jestem i nie kładam
Kieraj ale spoczynku wyglądam.

Wtenczas widziatem Ojciec - tak tu byta
Widziatem dobre - powstała - dożyta
Białą, świecą, obwiana symarą,
Jak widze, teraz sam nad falą, szarą,
Gwieżdżką, błyszcząca, przed obłok zachodni
Ona świecila jasniej i tagodniej;
Dziś gwieżdżka świeci słabiej tajemniej
Jutro wieczorem wnijdzie jeszcze ciemniej

Ja nim Dozdekam jej promieni Draznych
 Nieczuta byta i postwach ryjacych
 Ja umre, ojcie, juwi kaczac cierpienie
 Lbiera sie, dusza w ostatnie westchnienie
 Tu ja widziatem ojcie, powstatem
 I wrogatkiich naszych miexcecie zapomniatem
 I porwatem sie, z toia i objaztem
 Jaki do mego serca przycisnatem?
 Cien' byt w obieciu bez tchu i bez zycia
 Sercem nieczutem wrajemnego bicia.
 Lecz to Leila, to jej poslac' z byta
 Kochanko moja, jak sie, ty zmienita!
 Spojrzatas tylko stowa nie wyrokatas,
 Bytas tak blisko i zrak mi uciektas.
 Lecz choc' tak zimna, tak dla mnie zmieniona
 Obym ci, tylko przycisnat do tona
 Cate me skrecicie objaztbym w ramiona
 Niestety marz, objaztem ulotna,
 Rece upadly na ma, pierś samotna,
 Lecz patrz, to ona! to jej skala stuga
 Jej rzeka snierina, patrz jak na mnie mruga
 Tem czarnejm okiem, wototy rozpostarta
 Nie jam nie wierzyt - ona nie umarta.
 Ale on umart, jam go sam obalit
 Jam go pochowat - kamieniem przywatit
 On tu nie wroci, bo cigzika mogita
 Cienie go zgory - Ty? po cos' wrocita?

Oni mówili że ta swarz jak rozre
Ja posłać slierna już zapadła w morze
Że się nad nią, fala skumna leje
Rybacy mówią - sarkadone to dzieje
Chciałbym powiedzieć - język mi drętwieje.

Ach jeśli prawda coś by wysata z morna
Szukać dla siebie spokojnego toia
Ach przesun' mokry, ston' przez me powieści
Niech już ostygna, kamkna, się na wieki.
Lub ręke potur na me serce wdowie
Czy ciebie macz, czy duchem świat zowie
Łoślan oświecać chorego ... głowie
Dochodząc wierz mi, z sobą mego ducha.
Potem niech wujcie oszum niech ... bache

Takie me imię, takie są mi dzieje
Samemu sobie powierzam wyznania
Wdzięcznie przyjmuję, tuc polowania
Duche me oko już też nie wyloje
Juz skonom, pogrzeb ubogi mi sprawisz
Wyrz' tylko prosty na grobie postawisz
Bez radnych liver - niechce by wędrowiec
Napierz krytać - skedt na nowy grobowiec
Umarł nie doszedł nigdy ju jego zgonie
Jak się narzywał, w jakiej swiada stronie
Tego ofaryna - ostatnie wyznania
W nich tylko styszał, we chwilać skonania
Tyle zostało o Gidurze piewania
O Laili, która, on postawiał
O Hladanii, któremu śmierć zadat.

Skanowanie i opracowanie graficzne na CD-ROM :

ul. Krzemowa 1

62-002 Suchy Las

www.digital-center.pl

biuro@digital-center.pl

tel./fax (0-61) 665 82 72

tel./fax (0-61) 665 82 82

Wszelkie prawa producenta i właściciela zastrzeżone.

Kopiowanie, wypożyczenie, oraz publiczne odtwarzanie w całości lub we fragmentach zabronione.

All rights reserved. Unauthorized copying, reproduction, lending, public performance and broadcasting of the whole or fragments prohibited.